

Cinema en curs

2011-2012

Cinema en curs és un programa de pedagogia del cinema a escoles i instituts. El 2011-2012 es duu a terme la setena edició, en què participen vint centres educatius, deu dels quals en la modalitat de programa anual compartit.

Els tallers es desenvolupen en horari lectiu i els imparteixen conjuntament un equip de mestres o professors i un professional del cinema. Els participants de la modalitat de programa comú comparteixen les pràctiques i els visionats de fragments de pel·lícules, que s'articulen entorn d'una qüestió cinematogràfica. El 2011-2012 s'ha dedicat a 'el personatge i el món'.

Durant els primers mesos del curs s'han realitzat fotografies d'espais buits, Minuts Lumière, pràctiques experimentals i la seqüència de la pràctica central. L'última part dels tallers es dedica al film final. El guió es fa entre tot el grup i durant el rodatge els càrrecs es distribueixen rotativament, de manera que tots els alumnes experimenten cadascuna de les tasques (director, càmera, ajudant, sonidista, script...). El muntatge també es fa entre tots, alternant el treball en petit grup i en grup gran.

Els films, les pràctiques realitzades al llarg del curs, les reflexions i els comentaris dels participants es publiquen als blocs: <http://blocs.xtec.cat/cinemaencurs1112>.

Centres participants en la modalitat de programa anual compartit 2011-2012

Escola de Bordils (Bordils)

Escola Cervantes (Barcelona)

Escola Els Xiprers (Barcelona)

Escola Espronceda (Sabadell)

Escola Rafael Alberti (Badalona)

Institut Bellvitge (L'Hospitalet de Llobregat)

Institut Castellet (Sant Vicenç de Castellet)

Institut Joan d'Àustria (Barcelona)

Institut Júlia Minguell (Badalona)

Institut Narcís Monturiol (Barcelona)

Presentació dels films finals

El 2011-2012 el tema de l'any de *Cinema en curs* ha estat 'El personatge i el món'.

Pel film final els alumnes han treballat amb unes regles del joc compartides, que han estat ideades amb la intenció de propiciar un aprofundiment en les tries cinematogràfiques relacionades amb el tema. Són les següents:

- 1) Començarem el film mostrant cinematogràficament l'estat emocional del personatge.
- 2) Durant el film, el nostre personatge farà un trajecte o desplaçament travessat per l'emoció.
- 3) En un moment del film, deixarem el personatge per mostrar el món en varis plans.

A continuació es recullen les presentacions elaborades pels alumnes en motiu de l'estrena dels films a la Filmoteca de Catalunya el 5 de juny de 2012:

Distàncies Escola de Bordils (Bordils)	4	Via 3 Institut Joan d'Àustria (Barcelona)	16
Propera parada Institut Bellvitge (L'Hospitalet de Llobregat)	7	Sis per sempre Escola Espronceda (Sabadell)	18
Dibuixant il·lusions Escola Cervantes (Barcelona)	9	Ciutat estranya Institut Júlia Minguell (Badalona)	19
Camins Institut Castellet (Sant Vicenç de Castellet)	11	Canvis Escola Rafael Alberti (Badalona)	21
Al final del dia Escola Els Xiprers (Barcelona)	15	Tornar a començar Institut Narcís Monturiol (Barcelona)	22

Distàncies

Escola de Bordils

Per iniciar el curt el primer que vam fer va ser recuperar idees del sac d'impressions, categories de la pràctica central i característiques del personatge.

El personatge que vam definir viu en un poble, en una casa de pagès. És amable, sensible, obediènt, una mica vergonyosa, activa, divertida, responsable... Li agrada llegir, escriure en el seu diari, dibuixar, la fotografia i el cinema i els animals. La seva relació amb els pares és bona, però alhora els troba a faltar perquè no són gaire a casa.

A partir de les situacions emocionals del sac d'impressions i d'altres idees que vam aportar cada un de nosaltres, vam estar tot un matí per trobar les dues situacions a partir de les quals crearíem la història del nostre curt. Per prendre decisions ens posàvem en forma de cercle com quan fem assemblea; així ens veiem tots més bé, és una millor manera de comunicar-nos.

Per decidir la història vam necessitar més estona de debat que per definir el personatge.

El treball de la concepció global va ser intens: vam pensar les possibles escenes, les apuntàvem a la pissarra, les ordenàvem i de mica en mica imaginàvem com passàvem d'una a l'altra.

La seqüència final va ser la que ens va costar més: dubtàvem de si s'havia de veure el germà o no. La decisió final va ser: l'Helena, la protagonista, estirada en un camp contemplant les dues bicicletes, la seva i la del seu germà.

En la concepció global també vam haver de tenir en compte les regles del joc i en quina seqüència posaríem cada una. Ens vam repartir en grups per determinar l'estat emocional del personatge en cadascuna i per pensar en els fragments de pel·lícules que havíem vist i que ens podien ajudar a decidir com gravar els diferents plans.

A partir de visionar el fragment de la *La gent de l'arrossal*, de Rithy Panh, se'ns va acudir utilitzar una veu en off. En un principi, aquesta veu en off havia de ser una carta més narrativa que explicava els fets, però després ens va semblar més adient reflectir sensacions. Vam fer un gran treball, tots vam escriure la nostra carta i com hem fet durant el curs amb tots els textos, la vam posar en comú i en va sortir un text cooperatiu.

Per fer els tràvelings ens vam inspirar en diferents extrets: *White Material*, de Claire Denis, per la seqüència de quan va amb bicicleta i està contenta i *La solitud del corredor de fons*, de Tony Richardson (inclòs a la categoria "el món des de la vivència del personatge").

Altres fragments que ens han ajudat han estat *Ningú no sap*, d'Hirokazu Kore-eda, perquè al llarg de la pel·lícula surten avions i nosaltres vam pensar que en la nostra podien sortir-hi trens; *Yuki i Nina*, de Nobuhiro Suwa, i *La vida a la terra*, d'Abderrahmane Sissako, pel pla general del camp verd amb la protagonista al fons en bici.

Ens vam adonar que no podíem gravar a qualsevol lloc i durant un cap de setmana vam voltar pel poble buscant localitzacions que anessin bé a cada seqüència. També ens van servir les fotos que havíem fet a principi de curs dels "espais buits". Les vam comentar totes i finalment vam decidir els llocs on rodàriem.

Per triar la protagonista o el protagonista vam pensar que havia de ser una persona pacient, que es prengués la feina seriosament, actués de manera natural, no tingués pressa... Cada un de nosaltres va proposar companys tot argumentant l'elecció. No va ser una tasca fàcil però vam quedar satisfets de la tria.

En el rodatge en comptes de rodar amb la càmera i el trípod de l'escola, ho vam fer amb un equip més professional, que ens van deixar als Serveis Territorials d'Ensenyament de Girona. Al principi a tothom li semblava que seria complicat, però després de rodar un pla, vam veure que era senzilla com la de l'escola.

Ens vam organitzar en quatre grups de rodatge, cada grup va rodar varies seqüències en diferents dies. El temps de rodatge va ser de tres dies matí, tarda i capvespre. Anàvem amb bici d'una localització a l'altra i el temps de rodatge ens va passar molt ràpid.

Vam fer diversos tràvelings. Els vam filmar amb la furgoneta del nostre mestre, i sense so, perquè no se sentís el soroll del cotxe i perquè així el director o directora dels plans podia donar ordres a l'actriu i al conductor.

Un altre aspecte important del nostre rodatge va ser la climatologia que va afavorir poder diversificar els plans del món. En vam gravar molts! El temps canviava, tots ens emocionàvem, volíem gravar més i més plans, alguns moments van ser estressants!

Si el temps hagués estat un altre, el nostre curt seria molt diferent. Podem dir que amb la climatologia hem tingut sort.

Durant dos dies vam fer un primer muntatge amb la Carme, després amb la Meritxell vam estar-hi dos dies, unes deu hores cada dia. El muntatge el vam fer en petits grups de 4 o 5 alumnes. Havíem d'acordar quins plans triàvem, on els tallàvem, on posàvem els diferents sons ambients que havíem gravat... tot eren decisions!

La part que ens va costar més del muntatge va ser el tràveling de la bici quan està contenta. Ens vam adonar que si fèiem talls amb plans més curts era més ràpid i expressava millor l'alegria.

Aquest any tenim una novetat respecte els films dels nostres companys dels cursos anteriors: hi ha tres músiques compostades i interpretades per tres alumnes de la classe, dues amb piano i una amb flauta. Ens fa moltíssima il·lusió!

El curt muntat era una mica massa llarg... Ja ens havien advertit que solia passar. Calia tallar o suprimir alguns plans. Després de molt discutir vam treure un tràveling que havia estat molt difícil de rodar i alguns plans del món; també vam escurçar alguns plans.

Ens quedava trobar el títol. Per triar-lo vam començar fent un llistat de paraules, les anàvem combinant, comentant i així després de dues sessions ens vam quedar amb una sola paraula: "Distàncies". El títol és senzill, no pots saber de què va el curt i pensem que donarà ganes de mirar-lo.

En el muntatge vam incorporar el títol quan ja ha començat la pel·lícula, en una nota musical. Muntar-ho va ser divertit perquè, frame a frame, vam trobar el punt exacte de la música on calia que entrés el títol.

La realització del curt ha estat un gran treball en equip. Ha requerit esforç, paciència, creativitat, maneres d'expressar, estones per reflexionar i pensar.

S'han barrejat emocions diverses i sentiments de tota mena.

Ara veiem el món amb uns ulls més cinematogràfics i l'observem i ens hi fixem més.

Ha estat una experiència única. De grans potser filmarem o farem fotografies, però mai ho tornarem a viure d'aquesta manera.

Estem orgullosos que la nostra escola tingui l'oportunitat de participar en aquest projecte. Hem tingut molta sort!

El nostre agraïment a *Cinema en curs* i a en Bernat Font per deixar-nos una de les músiques que hem posat al curt.

Volem donar les gràcies a la Meritxell (la professional del cinema amb què hem treballat) per transmetre'ns il·lusió i sensibilitat vers el cinema.

Propera parada **Institut Bellvitge**

La idea del nostre film va sorgir a partir del fet que un company ha de marxar, així que vam decidir interpretar i expressar com se sent. Ens ha fet pensar en com se sent i què li passa a algú que ho ha de deixar tot enrere, les pors, les inseguretats i incertesa que això suposa. Aquesta idea ja havia sorgit durant el treball de guió de la pràctica central.

En la fase de guió vàrem construir la vida, el caràcter, les inquietuds i preocupacions del personatge, les seves relacions familiars i d'amistat. I tot i que això gairebé no es mostra al film, ens va ajudar molt a entendre a la Clara i fer que el nostre film fos coherent.

Al llarg de l'any hem anat pensant en moments en què el món se'ns feia present. Hem anat omplint una llista i algunes d'aquestes sensacions hem vist que, per elles mateixes, ja eren imatges. Aquest va ser una mica el punt de partida de la construcció del nostre guió. Algunes d'aquestes imatges eren anar en bicicleta de nit, veure el paisatge des del tren, el vent bellugant les fulles dels arbres, olorar la primavera, obrir la finestra de l'habitació al matí i mirar l'exterior...

Vàrem treballar la progressió lumínica en el trajecte en bici fins arribar a la nit, teníem els plans molt planificats i en aquest cas els vàrem filmar per ordre. Ens vam inspirar en el fragment d'*El menyspreu* de Jean-Luc Godard. Quan vam rodar el darrer pla d'aquest trajecte, esperàvem que fos prou de nit per tal que s'encenguessin els llums dels fanals. Cansats d'esperar vam fer diverses preses. Quan ja ens disposàvem a plegar i just mentre estàvem recollint es van encendre els llums. Finalment tot i que vàrem gravar el pla que volíem amb les llums dels dos costats enceses, vàrem acabar utilitzant-ne un que no tenia totes les llums enceses, doncs vàrem descobrir durant el visionat del material filmat que el joc d'ombres era més interessant.

Vam començar filmant molts plans per poder tenir prou material a l'hora de muntar, a més també vam anar filmant coses que no teníem previstes, però que ens agradaven molt, com l'últim pla del film. Érem al primer vagó del tren i ens vàrem adonar que a través de la finestra del conductor podíem fer un tràveling frontal. També vam tenir molta sort amb el vent i l'ombra dels núvols sobre el nostre barri. Quan vam muntar teníem moltíssim material i vam haver de decidir quins plans i quines preses aniria bé posar i quins no podríem posar per més que volguéssim fer-ho, com ens va passar amb un pla d'uns núvols i uns arbres movent-se.

Diversos plans van quedar fora del muntatge final del film, especialment per a la digressió que hi ha al mig. Per a planificar aquesta digressió ens vàrem basar en fragments de *Ningú no sap* d'Hirokazu Kore-eda, *Llums al capvespre* d'Aki Kaurismäki i *El sol del membrillo* de Víctor Erice.

Per al comiat dels amics a l'andana del tren vàrem inspirar-nos en el fragment d'*Un estiu a casa de l'avi* d'Hou Hsio-hsien en el que hi ha una conversa del nen protagonista amb un amic i un moviment panoràmic de la càmera ens deixa veure la vida que hi ha a l'estació. En el nostre pla hem conservat idees d'aquest fragment però vàrem rodar dues opcions per aquesta escena. Una era amb el moviment panoràmic en un sol pla, i l'altra era en un pla/contraplà. Finalment, en el muntatge, ens va convèncer més aquesta última, funcionava millor en l'actuació, el ritme del muntatge i ens apropava més a l'emoció del personatge.

Un fragment de *Yuki i Nina* de Nobuhiro Suwa en el que veiem el reflex de la Yuki al vidre i allò que mira a l'exterior ens va ajudar a entendre que els reflexes ens poden ajudar molt a explicar l'interior i l'exterior en un sol pla. Vàrem partir d'aquí per a filmar el nostre pla del reflex de la Clara a l'armari on veiem la seva silueta i la ciutat al fons.

El que més feina ens ha donat ha estat la construcció del so. Hem hagut d'utilitzar molts wild tracks i treballar-ho tot. Per exemple el so del pla de la dutxa, el de l'SMS, el del despertador o l'accentuació del so de les rodes de les maletes quan la família marxa o el del trànsit quan es lleva i obre la finestra.

Vàrem treballar la necessitat de la Clara, el nostre personatge, d'estar una estona sola per aïllar-se. El treball de so va ser crucial per a expressar aquest moment: deixem de sentir la conversa dels amics per a deixar pas al so del Passeig central de Bellvitge, a la remor de la vida al barri. Vàrem planificar això abans de passar al flou sobre el Passeig.

Hem volgut representar que moltes vegades s'han de deixar coses que estimes per poder continuar.

Al film hem posat en alguns plans peces de música que han compost els alumnes de 4t d'ESO del nostre institut, amb l'ajuda de la professora de música i de Cinema en curs al centre. La música es va compondre a partir de l'estat emocional del personatge i ha contribuït a reforçar-lo amb el just èmfasi.

Dibuixant il·lusions

Escola Cervantes

Durant l'any havíem parlat que volíem fer un film alegre, però quan ens vam posar a pensar en possibles idees a partir de situacions quotidianes que ens afecten ens vam adonar que era molt difícil fer tot el film alegre i intens emocionalment. Llavors vam començar a fer un llistat de possibles situacions amb molta emoció i finalment vam decidir sumar dues idees que ens agradaven a tots:

- La mare del personatge porta sis mesos fora de casa per feina.
- El personatge rep la notícia que anirà a visitar un familiar.

No volíem que hi hagués diàleg i ens va costar pensar com fer-ho perquè s'entengués la història. Finalment vam pensar en els bitllets d'avió perquè s'entengués que la mare estava a fora i que l'anaven a visitar a Alemanya.

Quan vam acabar el guió havíem de pensar en les escenes que filmaríem. Vam començar pensant en possibles seqüències per l'inici del film. Van sorgir un munt d'idees i ens vam quedar amb tres: la del port del principi, la de la casa (a la meitat de la pel·lícula) i la del trajecte en cotxe al final.

A la seqüència del port ens vam centrar en les categories "Obrir la seqüència amb el món" i "Mirades". A la del cotxe ens vam inspirar en l'extret de *Lost in translation*, de Sofia Coppola.

Després d'aquestes primeres escenes, va sorgir una nova idea per després de la casa. Fer aquí la segona regla del joc: després que el personatge llegís els bitllets, veuríem varis plans del món i després tornaríem al personatge corrent pel carrer a través d'una panoràmica del

món al personatge. Ens vam inspirar en el moment de *Ningú no sap*, d'Hirokazu Kore-eda, quan els nens surten al carrer.

Com la Lídia –el personatge– estava eufòrica després de veure els bitllets, vam pensar que corregués pel Parc de la Ciutadella, com a l'extret de *La solitud del corredor de fons*, de Tony Richardson.

Tot seguit vam definir la resta de seqüències. Vam fer molta atenció a la llum, el so, el color, la profunditat de camp, el moviment i altres paràmetres.

Altres fragments de films que ens han ajudat a l'hora de fer la pel·lícula són: *El gust de les cireres*, d'Abbas Kiarostami (per les mirades); *Elephant*, de Gus van Sant, pel tràveling a la casa; *Ningú no sap*, d'Hirokazu Kore-eda, per quan va corrent i també pels avions que apareixen al llarg del film.

Quan va arribar l'hora del rodatge, teníem planificades les seqüències més importants i les altres les vam anar definint en el rodatge a partir de la concepció global del film i les categories que havíem treballat. Vam rodar durant tres dies. El primer dia vam rodar al port fins les 20:30h de la nit per poder filmar el capvespre. Aquell dia va ser bonic i dur. Bonic perquè hi havia una llum molt especial que ens anava molt bé per l'emoció del personatge i vam poder fer molts plans del món; i dur perquè feia molt de fred. Per sort, el pare de la Inés ens va portar abrics per a tots.

Al parc de la Ciutadella volíem que la llum fos clara, amb colors vius, perquè la protagonista estava alegre. Però just el dia de rodatge el sol anava i venia, i havíem d'esperar que sortís el sol per poder rodar cada pla. També hi havia molts nens i vam haver de gravar sons ambients a part.

Rodar l'escena de la casa va ser divertit. Sobretot rodar el tràveling de la protagonista com el d'*Elephant*. Vam posar el trípod sobre una plataforma de rodes amb un diccionari i cinta adhesiva perquè no es moguéssin. El més difícil va ser que anés recte. Una persona estirava la plataforma amb una corda per davant i dues persones empenyien pels costats.

Vam muntar durant tres dies, en petits grups de tres persones.

Les seqüències que van ser més difícils de muntar van ser les següents:

- La de la Ciutadella. Teníem molts plans d'arbres i els havíem de fer més breus per transmetre l'alegria del personatge. Va ser molt divertit posar la música i que els plans quedessin bé amb el ritme de la música.
- Al port ens passava el mateix. Teníem molts plans del món i era complicat de posar-los. Així que vam anar decidint quins posàvem a l'inici del film i quins posàvem com a mirades.
- Pel que fa al cotxe, teníem tot el trajecte filmat. Vam anar tallant trossets del que ens agradava i després pensar quan muntàvem al personatge i quan el món.

Pel que fa al so, alguns ambients no ens agradaven, però va ser divertit trobar-ne de nous i canviar-los.

Per decidir el títol, els mestres ens van donar un paper a cadascú. Ens van deixar uns minuts i el vam escriure. Els vam posar en comú i vam anar descartant títols fins que van quedar només: "somnis", "il·lusions" i "avions". Vam pensar com fer d'"avió" una paraula poètica i vam pensar "dibuixant" pel fum que deixen els avions al cel. Així que teníem dues opcions: o *Dibuixant il·lusions* o *Dibuixant somnis*. I va quedar *Dibuixant il·lusions*.

Camins

Institut Castellet

Vam voler treballar sobre la transformació emocional del nostre personatge després de rebre la notícia que el seu millor amic ha decidit marxar a entrenar i estudiar a un altre lloc. És un procés de creixement emocional que vam definir en quatre fases:

- en la primera sent ràbia, està confús, enfadat;
- en la segona passa a la decepció, la soledat i la reflexió;
- en la tercera madura, fa aquest creixement emocional, descobreix que té la capacitat d'afrontar-ho, de comprendre al seu amic alhora que connecta amb ell mateix;
- i en la quarta mostrem que segueix endavant, que es refà.

Vam pensar com expressar cinematogràficament aquestes fases a partir de les categories, els visionats, les localitzacions i la llum.

Mentre fèiem el guió vam tenir la idea que el diàleg tingués lloc en un trajecte i que en el moment que l'Èric diu a l'Àlex que se'n va, l'Àlex es quedés en la foscor, fent-ho coincidir amb un túnel. Per aquesta idea de llum tan potent ens van inspirar els fragments de *35 Roms*, de Claire Denis, i *Los condenados*, d'Isaki Lacuesta.

Per mostrar el malestar i la confusió vam decidir treballar primer amb els plans ràpids del món des del tren i després amb el personatge entre la gent i els elements interposats, també amb la utilització del so molt fort.

Pel moment de reflexió, quan fa el dol i ho paeix, vam decidir treballar molt amb la llum i les hores del dia. Mostrar els espais habituals del personatge: primer el poble (per la digressió), després l'institut, els espais on va a pensar, etc.

Ens vam plantejar sobre si mostrar o no el comiat dels dos amics i vam decidir que sí. És un moment fort i no volíem que quedés sentimentalista. Vam decidir treballar amb la distància. També vam decidir que no volíem acabar el film amb el comiat, sinó amb el personatge reprenent la seva vida.

Per planificar ens vam inspirar en un fragment d'*Innisfree*, de José Luis Guerin, de la categoria "Fils": la càmera i el noi s'allunyen en sentit invers, fent més gran la distància que els separa i més petit el personatge.

Pel final vam decidir fer una panoràmica cap als arbres, inspirats per *La soledad del corredor de fons*, de Tony Richardson, i un moviment de *Los Muertos*, de Lisandro Alonso.

En la concepció global del film i en el rodatge van ser molt importants els moviments de càmera, ja que estan molt relacionats amb els moments claus del film i les diferents fases de l'estat emocional de l'Àlex.

Vam encarar el rodatge de tres maneres diferents.

- Seqüències planificades amb fotografies o amb vídeo.
- Plans a partir d'un llistat de possibles idees per la digressió (de la tarda a la nit) i el pas del temps, que durant el mateix rodatge buscàvem com realitzar.
- I finalment, els anomenats "plans lliures" o "solts", que no tenien lloc assignat al film: plans d'arbres, la lluna, núvols... Alguns van acabar sent molt importants en el muntatge de la digressió, el pas del temps, o el món entre seqüències.

Des de la concepció global del film vam donar molta importància al tractament de la llum i les meteorologies. Sempre estàvem atents i reaccionàvem al vent, els núvols, la pluja, l'arc de Sant Martí o una increïble tempesta de llamps i trons.

Durant el guió havíem parlat molt de com ens agradaria tenir pluja i vam tenir molta sort!

Hi ha seqüències especialment complicades i riques de construir en el muntatge. Per exemple, al tren quan l'Èric diu a l'Àlex que ha decidit marxar. És una seqüència decisiva del film i entraven en joc molts elements:

- Les relacions de mirades entre els personatges
- La llum i els moments d'ombra
- El moment de foscó produït per l'entrada al túnel
- Traslladar l'emoció del personatge als plans del món a través dels ritmes, les relacions entre plans oberts i tancats, la velocitat, les llums i els colors, perquè cada vegada fos més ràpid i crear la sensació de confusió del personatge.

En el pas del temps i la digressió vam rodar els plans sense saber-ne l'ordre, ni quins estarien finalment al muntatge. Els vam visionar i anar ordenant a partir de diferents criteris: la llum, la continuïtat entre plans, la meteorologia i les relacions de moviment.

En la seqüència dels cotxes interposats vam treballar a partir del moviment dels cotxes en primer terme al començar i a l'acabar els plans. Estan muntats per "jump cut", és a dir, fent talls sobre el mateix pla, com en els fragments d'*Els nois de Fengkuei*, de Hou Hsiao-hsien, i *Finals d'agost, principi de setembre*, d'Olivier Assayas.

El so ha estat clau a l'hora d'expressar les emocions del personatge i la seva relació amb el món. Això ho vam tenir present en el guió, en la concepció global, en el rodatge i en el muntatge.

En la seqüència inicial volíem un silenci absolut de manera que aconseguíssim que només s'escoltessin els sons que feia el personatge. Volíem expressar la soledat amb el so.

Durant el muntatge, vam treballar el so per construir algunes seqüències. Les campanades, per exemple, ens van servir per construir l'espai, relacionar els plans i crear el temps.

En la seqüència dels amics al tren, el so tenia un paper emocional i el treball del muntatge sonor va ser especialment complex. Vam haver de combinar diferents fonts sonores per aconseguir-ho.

Un altre element sonor és la música, que va compondre i interpretar el nostre company Kevin. Per el pas del temps va utilitzar una guitarra acústica ja que trobava molt adequat el seu so.

La melodia es va desenvolupant a poc a poc a partir de quatre notes que acaben generant uns acords i un ritme més intens que coincideix amb el moment que comencen les meteorologies (el pla de les fulles amb vent). A partir d'aquest moment les meteorologies van fent-se més presents a nivell sonor mentre la melodia es va recollint amb el personatge: és com si la meteorologia prengués el relleu. Al final tornen a sonar quatre notes soltes. Vam enregistrar-ho amb una gravadora i en Kevin tocava mentre mirava la seqüència.

Pel final va compondre una melodia que no fos ni trista ni molt alegre, com correspon a l'emoció matisada del personatge. Va pensar en una estructura amb dos temes. La guitarra fa l'harmonia i també la base rítmica. Després va pensar que es podien afegir més instruments i així compartir la interpretació amb més companys. Vam integrar el piano, el violí i el baix. Ho vam enregistrar per pistes diferents gravant individualment cada instrument.

Fer un film entre tantes persones (vint directors, vint càmeres, vint sonidistes, vint muntadors, etc.) és difícil però, al fer-ho, hem après a treballar en grup, a tenir paciència, a prendre i argumentar decisions junts, aportant idees per arribar a un consens entre tots.

Ens ha agradat poder passar per tots els càrrecs, hem après a desenvolupar-los tots i també moltes altres coses del cinema i la fotografia. Ens fixem en detalls i tries que mai no havíem vist abans. Ara quan vas al cinema no pots veure la pel·lícula "tranquil", ara et fixes en tot: enquadrament, exposició, els límits del pla, els moviments, etc.

Al final del dia

Escola Els Xiprers

La idea i les emocions de la pel·lícula van sorgir d'una sessió en què tothom explicava quina situació havia viscut en què el món se li feia present. Com una nevada a l'escola, un dia que vas sol pel carrer, etc. I ens va cridar l'atenció la de deixar-se o perdre les claus, que és la que finalment vam treballar.

A partir d'aquí vam crear un personatge, el Sid, que després de molt temps de ser un nen desordenat i desorganitzat comença a millorar i les coses li van molt bé.

A més, vam fer un treball molt important de localitzacions buscant portes de cases i carrers i barris ja que la localització ens podia inspirar per fer la història. Va ser difícil triar la porta perquè per nosaltres havia de ser un personatge més. Pel replà, quan vam veure el de casa del Nahui ho vam tenir molt clar.

Ja amb la idea, el personatge i la localització, vam acabar de construir la història i vam intentar expressar que el nostre personatge passa per diferents estats emocionals: alegria i satisfacció, frustració, impotència, solitud i un alleugeriment molt gran al final. Ens han ajudat molt diferents fragments com: *Mala sang*, de Léos Carax pel tràveling; *Un condemnat a mort s'ha escapat*, de Robert Bresson, pels plans tancats i el treball de so; o *El petit fugitiu*, de Ray Ashley, Ruth Orkin i Morris Engel, pel pas del temps, el personatge entre la gent o els plans de digressió. També *Xiao Wu*, de Jia Zhang-Ke, pels elements interposats, i *Els 400 cops*, de François Truffaut.

Li hem donat especial importància al so i ha estat difícil en el muntatge, hem tingut varies dificultats. També ha estat dur el rodatge perquè han estat moltes hores, però també molt emocionant perquè tothom ens mirava i perquè un dia vam acabar a les dotze de la nit.

Ens ha agradat molt aquesta experiència perquè ara veiem el cinema d'una altra manera, amb un altre punt de vista; ens fixem més en el so o el color, per exemple. I hem après que al cinema hi ha emocions, que s'ha de cooperar perquè és un treball en equip i que cal molta paciència.

Ah! També hem aconseguit que els pares es quedin parats quan fem comentaris veient una pel·lícula.

Volem donar les gràcies a la Raquel (la professional del cinema) per la seva ajuda ja que hem après molt d'ella i també de la Sandra, el Quirze i el Jordi, els nostres mestres del taller.

Via 3

Institut Joan d'Àustria

Pel curtmetratge ens va ser molt útil tot el treball previ. Els Minuts Lumière i les pràctiques del segon trimestre, especialment la central.

Per construir el film, vam començar parlant de la idea principal, quin tema volíem tractar. I van sorgir moltes idees: amors i desamors, solituds, malalties, nouvinguts, integració, etc. Finalment vam decidir tractar la relació d'enyorança dels fills cap als pares o mares que no sempre estan a casa. I vam matisar sentiments i emocions: tristesa, ràbia, indiferència, enyorança, rebuig, alegria, esperança, eufòria, etc. Volíem que la pel·lícula evolucionés en general de tristesa a alegria.

Elaborar el guió va ser molt difícil i llarg. Ens costava consensuar i posarnos d'acord tot el grup. Finalment ho vam aconseguir, tot i que durant el rodatge hem anat fent modificacions amb idees noves que ens semblaven a tots molt bones. La màquina ja començava a rutllar sola. Per exemple: vam canviar el final perquè volíem acabar la pel·lícula amb el tema de l'amistat. També ens vam plantejar durant el rodatge la possibilitat que finalment la mare no arribés i deixés el seu fill una altra vegada sol.

La nostra companya Laia ens va proposar la localització a l'estació de França. Ens va portar unes fotos i de seguida ens va convèncer. L'Omar ens va suggerir rodar al Parc de Sant Martí, molt a prop del nostre institut. Un lloc molt tranquil i agradable entre autopistes, avingudes i l'AVE.

Creiem que els fragments que hem vist de diferents cineastes ens han ajudat molt a entendre les categories i poder-les tenir en compte al film. Així ha estat amb: mirades (a *Ciutat 24*, de Jia Zhang-Ke, i *Mamma Roma*, de Pier Paolo Pasolini), el món interposat (a *Cafè Lumière*, de Hou Hsiao-hsien), Distàncies (a *La solitud del corredor de fons*, de Tony Richardson), i en general, com es relaciona el personatge amb el món (a *Tòquio Sonata*, de Kiyoshi Kurosawa, i *El lladre de bicicletes*, de Vittorio De Sica).

Hem intentat respectar les regles de joc i al final ens han ajudat. La durada de la pel·lícula ens ha obligat a ser molt sintètics i escollir segons

el que realment volíem explicar. Finalment hem entès que amb el llenguatge cinematogràfic es poden expressar moltíssimes coses sense utilitzar tant el llenguatge parlat.

Hem estat molt estrictes amb dues qüestions: la llum i el so. Ens aixecàvem ben d'hora, ben d'hora, per trobar la llum que ens agradava. I alguns de nosaltres ens hem especialitzat una mica amb el treball del so, sempre intentant treure el màxim de profit: campanes, megafonia i ambient d'estació, claus i llibre sobre la taula, rellotges, mòbils, un món de sons que ens han ben acompanyat.

Hem gaudit molt amb el treball de muntatge. Contínuament podíem inventar noves maneres d'expressar la nostra història. Hem tingut molts dubtes que hem anat solucionant entre tots. Tenim gairebé cinc hores de material filmat!

Durant la creació del film hem viscut alguns moments màgics:

- La màgia de divendres tarda. Sovint ens costava rodar bé els plans. Havíem de repetir i repetir perquè quedés encara millor. Per tant, fèiem sessions de rodatge molt i molt llargues. Gairebé sempre era així menys un divendres a la tarda, a l'estació de França: tot l'equip de rodatge es va posar les piles i vam coincidir tots amb una bona sintonia. El resultat és que en una hora vam filmar un munt de plans.

- Finalment el darrer dia de rodatge a l'estació, després de donar-li moltes voltes, vam decidir que sí, que la mare arribava i sortia al film. Però d'on trèiem una mare? Així la Sra. Elena, la senyora que interpreta la mare d'en Marc, va ser trobada per l'Olaya i la Laia davant de l'estació. Vam estar amb ella uns 45 minuts per rodar els plans necessaris. El nostre més sincer agraïment per la seva ajuda.

Ens ha sorprès i ens ha agradat especialment tres aspectes:

- L'amabilitat i la col·laboració de les persones adultes que ens anàvem trobant en els rodatges durant tot el curs. Els ànims que ens donaven.

- La quantitat de coses que hem après del món del cinema: aspectes tècnics, artístics, creatius, de treball en equip. Ara ja no veiem les pel·lícules igual que fa nou mesos.

- I la quantitat de coses que hem après del món que no és només del cinema: a tenir paciència, a ser crítics, a ser responsables, a ser agraïts, a defensar i argumentar les nostres idees, a saber cedir, a ser autònoms, a que l'esforç també té recompensa, a que tothom en un treball de grup pot sumar, a perdonar-nos, a ajudar-nos, a estar satisfets de la feina ben feta.

Donem les gràcies al Pablo (el professional del cinema) per haver-nos ajudat durant tot el curs i per ensenyar-nos a fer valdre'ns per nosaltres mateixos. I al nostre tutor, l'Enric, per tenir tanta paciència amb tots nosaltres i saber-nos ajudar en tots els problemes.

Sis per sempre

Escola Espronceda

Al llarg del curs hem après moltes coses: que el cinema ve de la fotografia, a treballar en equip, a expressar els sentiments, a no tenir vergonya davant la càmera, a utilitzar l'equip de rodatge, i hem vist que fer una pel·lícula no és tan fàcil com sembla perquè per gravar un film de nou minuts hem trigat més de dos mesos.

També hem tingut alguna dificultat: ens hem trobat que a vegades filmem una escena amb una intenció però després quan la veiem descobrim que té un altre significat.

Al llarg del curs hem fet diverses pràctiques. Primer vam mirar algunes pel·lícules i després vam fer el nostre primer rodatge: el *Minut Lumière* que ens va servir per tenir un primer contacte amb la càmera i ens va fer observar el nostre entorn.

Després vam fer la *Pràctica Central* i ens va servir per practicar el rodatge, per actuar, per fer els nostres primers moviments de càmera i per començar a pensar com expressar els sentiments amb el cinema.

Pel que fa al film final, per escriure el guió cadascú de nosaltres va portar tres històries que li haguessin passat; a partir d'aquests sentiments vam fer el guió.

Tot aquest treball ha servit per incorporar a la nostra pel·lícula tot el que hem après.

Volem donar les gràcies a tots els que ens han ajudat a fer la nostra pel·lícula.

Ciutat Estranya

Institut Júlia Minguell

Som un grup de quinze nois i noies de l'Aula d'Acollida. Vivim a Badalona, una ciutat a prop de Barcelona. Les nostres edats van dels dotze als setze anys i venim de diferents països del món: Brasil, Índia, Pakistan, Rússia, Xina.

Aquest curs hem coincidit a l'Aula d'Acollida, un espai on aprenem el més bàsic de la llengua i els costums de Catalunya. L'objectiu és que puguem incorporar-nos aviat a la classe amb la resta dels nostres companys de l'Institut.

A la nostra pel·lícula volíem explicar alguna cosa de nosaltres mateixos. Del que sentim. Per això hem estat treballant al llarg del curs el tema dels sentiments, començant pel vocabulari.

A partir d'aquí ens vam preguntar: tenim alguna cosa en comú les persones que estem a l'aula d'acollida? Som nens. Nenes. Venim de diferents llocs del món. Tenim diferents edats... Però malgrat tot la resposta va ser afirmativa! Tenim coses en comú: estudiem català a l'Aula d'Acollida; tenim dificultats per entendre'ns amb la resta de companys de l'Institut, i, de fet, quan podem parlar amb algú amb la nostra llengua ens fa sentir contents; compartim la manera com ens sentim a l'institut: de vegades una mica espantats, de vegades avorrits, de vegades una mica tristos...

Pensar en aquestes coses va fer que algú s'imaginés un nen caminant sol per la muntanya. De seguida ens vam preguntar: per què camina sol per la muntanya? La resposta a aquesta pregunta és la nostra pel·lícula.

El desenvolupament del guió va ser molt visual. Ens vam imaginar d'on venia, què feia a la muntanya i què faria després. Per això les localitzacions van ser molt fàcils, ens vam posar d'acord molt ràpid sobre quins eren els llocs on volíem rodar la nostra pel·lícula: tothom veia al nostre personatge a llocs coneguts i propers.

Després de fer-la ens hem adonat, amb l'ajuda de la Raquel i el Miguel Ángel, que alguns dels fragments de pel·lícules que hem vist al llarg del curs ens han ajudat a pensar en imatges la nostra història: *El gust de les cireres*, d'Abbas Kiarostami, per l'escapada de la noia per la muntanya; *Finals d'agost, principis de setembre*, d'Olivier Assayas, pel trajecte en metro; *Lost in Translation*, de Sofia Coppola, pel nostre final amb el personatge rodejat pels seus nous companys a l'institut.

Algunes coses van sortir molt fàcilment. Altres ens van costar una mica. Havíem pensat un parell de panoràmiques, però teníem el trípede una mica espatllat i no ens sortien bé. En el cas de la mirada del personatge a la ciutat ho vam aconseguir. En el de l'entrada al metro, no. En aquest cas vam convertir la panoràmica en dos plans. Els plans rodats al metro van ser molt difícils: a l'ascensor vam tenir problemes per aconseguir que no sortís el nostre reflex al vidre de la porta. Però el pitjor és que aquell dia teníem poc temps i només podíem fer una presa de cada pla.

Un altra dificultat la vam tenir amb la germana petita del personatge: cada dia va portar una roba diferent i uns dies duia una cueta, altres dos... A més a més, era molt tímida... Però això no va ser un problema! Tot el contrari, perquè era el que necessitàvem.

També va ser una sort que el dia que vam anar a rodar a la muntanya hi hagués vent. Ens va agradar com el vent movia els cabells del nostre personatge. El vent donava molta força als plans que vam rodar. Mentre estàvem allà la Raquel (la professional del cinema) ens va preguntar com es sentia el nostre personatge allà sol a la muntanya. Ens va dir: «com ho podem mostrar sense que surti ella al pla?» La resposta que vam trobar són els plans de la ciutat que es desenfoca per mostrar-nos unes flors, els nens jugant a futbol contents lluny i dalt de la muntanya i l'arbre solitari.

El muntatge va anar molt bé. Tot anava muntant sense dificultat... Només vam trobar problemes en la seqüència del final. Al guió la nena estava sola al passadís de l'Institut; hi havia un intercanvi de mirades amb una altra noia i la pel·lícula acabava amb un pla / contraplà dels somriures de les dues noies. Ho vam rodar, però quan ho vam intentar muntar no ens acabava d'agradar com quedava. Llavors algú va pensar que el que abans estava fent la noia a l'ordinador era escriure una carta a la seva mare. I que en aquest pla final de la noia sola, podia llegir-la amb la veu en off. Ho vam provar i ens va agradar molt!

Ens ha agradat molt fer aquesta pel·lícula. Ens sentim molt satisfets... molt orgullosos del que hem fet. Agraïm l'ajuda de la Raquel: sense ella no la podríem haver fet. També volem donar les gràcies a *Cinema en curs* per donar-nos aquesta oportunitat.

Hem deixat moltes coses enrere. Però ara tenim davant nostre moltes coses noves.

Desitgem que tothom tingui molta sort!

Canvis

Escola Rafael Alberti

La idea del film va sorgir ja a la pràctica central, en què parlàvem d'emocions barrejades: tristesa, ràbia i alegria. El que va sorgir en aquells primers moments era ideal per continuar treballant-hi i vam voler aprofundir en el tema: la protagonista ha de deixar-ho tot per canviar de casa (inicialment era un canvi de país però vam decidir que finalment només seria de barri). Ella no vol marxar, està cansada dels constants canvis de casa per culpa de la feina dels seus pares i rep la notícia amb tristesa, emoció que s'acaba convertint en ràbia i enuig.

Una vegada teníem el guió, havíem de mirar com treballàvem les regles del joc. Vam començar visionant fragments per inspirar-nos i en veure *Finals d'agost, principis de setembre*, d'Olivier Assayas, i *Tot està perdonat*, de Mia Hansen-Løve, vam decidir com seria el nostre trajecte i que l'aprofitàriem per mostrar el món que la protagonista abandonarà. Vam fer molts plans, cadascú de nosaltres va escollir el seu, i a l'hora de muntar teníem un gran ventall de possibilitats per escollir.

El rodatge a les pistes d'atletisme va ser complicat, llarg i esgotador. Hi ha moltes hores de rodatge, de patir calor, de tenir molta, moltíssima, massa llum i de superar dificultats amb figurants, *raccords*, cops de calor i sessions maratonianes de rodatge. Però el resultat ha valgut la pena i ens ho hem passat d'allò més bé.

A l'hora de muntar teníem tot el que havíem rodat: hores i hores de material, un munt de possibilitats que vam aprofitar per fer muntatges paral·lels i escollir aquells que millor reflectien allò que volíem expressar.

Estem molt contents pel treball de tot un curs.

Volem agrair a la Nely (la nostra professional del cinema) i a *Cinema en curs* aquest any de cinema, que ha estat molt profitós i alhora molt divertit.

Volem donar les gràcies, de part de tota l'escola, a les persones que fan possible *Cinema en curs*.

I a la resta d'escoles i instituts que heu participat en el projecte: felicitats per la vostra feina!

Tornar a començar

Institut Narcís Monturiol

El tema de l'any, "El personatge i el món", se'ns ha fet present en totes les fases del procés de creació que ara us detallem.

Vam construir el guió a partir d'una llista d'emocions que ens interesaven (tristesa, ràbia, esperança, il·lusió, enyorança...). Vam concretar la llista pensant quina emoció podia ser més interessant en relació amb el tema de l'any.

Finalment vam decidir explicar la història de la Noa i les emocions que sent en el seu retorn al barri.

El nostre plantejament al fer el guió va ser que no calia que tot es veiés al film però havia d'estar present al personatge. El que hem volgut explicar és: "La Noa té setze anys. Està trista per la separació dels seus pares; fa dos anys va haver d'allunyar-se del barri on va créixer, i ara, emocionada per veure tot el que va deixar, ha de tornar amb la seva mare. L'empresa del seu pare s'ha arruïnat. Quan arriba, veu que no tot és com abans; els seus amics, l'ambient que hi ha...".

Quant a les localitzacions, totes són del barri de Montbau i Sant Genís. Al principi del taller no ens agradava massa filmar el barri, pensàvem que no hi havia llocs interessants. Fent cinema vàrem descobrir uns indrets fantàstics i amb moltes possibilitats; de fet, vàrem redescobrir el nostre barri.

La Noa retorna i passa pels llocs que més records li suggereixen, l'escola de quan era petita, el quiosc, l'esplanada del barri... Són localitzacions properes a la protagonista i on es fa present el món (tot el que surt de so ambiental ho vam trobar en el moment de rodatge: el so del telèfon del quiosc, la gent del local social, les rialles dels nens i nenes a l'escola...). És gairebé com un documental.

Vam treballar les regles del joc de la següent manera:

- 1) A l'inici comencem mostrant l'estat emocional de la Noa. La protagonista es troba en un estat emocional que expressem cinematogràficament: la Noa arriba trista, preocupada, abans d'obrir la porta fa la primera mirada.
- 2) El nostre personatge, en el desplaçament, passa per dos estats emocionals. Primer, quan està sola, retroba llocs propers i res és el ma-

teix; se sent trista, estranya... Quan retroba el Guillem li canvia l'estat d'ànim: se sent feliç, alegre, tranquil·la, més ella, més solta...

3) Nosaltres abandonem el personatge i anem al món escollint plans on es veu la vida quotidiana del barri. Són records de la Noa, del seu món: roba estesa, flors... i l'element que ens acompanya en tot el film: el vent, que fa de nexa visual dels diferents plans.

Ho muntem doncs tenint en compte els colors i el vent. També ens fixem en la direcció del moviment.

Quant a la música, al llarg del curs hem anat fent un banc de músiques, les hem escoltat i classificat, les hem provat amb diverses filmacions de la pràctica experimental, i ara hem aprofitat per a visualitzar-les mentalment en iniciar el curt.

D'altres músiques les hem pensat específicament pel film final.

- Al local social: tenim un so radiofònic, la lletra té relació amb la història.

- La del final, Lykke Li: els cops de música els relacionem amb els cops d'imatge, aquest fet ens crea molta emoció. Pensem que la música acompanya l'estat d'ànim de la Noa. Hem contactat amb la Lykke Li per veure si ens permeten utilitzar la cançó.

Després de la concepció global del film i a la fase de planificació, vam visitar les localitzacions i hi vam fer fotos per pensar com serien els plans. Per tant, vam decidir quins plans fariem en part a classe i en part in situ.

Tots teníem molt clara la consigna de que no fariem plans "perquè sí", que cada pla seria especial i tindria contingut cinematogràfic.

Els fragments dels films visionats que més ens van inspirar van ser: *Un estiu a casa l'avi*, de Hou Hsiao-hsien, per les mirades de la Noa des de la terrassa i durant el recorregut; *La solitud del corredor* de fons, de Tony Richardson, pels canvis d'escala; *Finals d'agost, principis de setembre*, d'Olivier Assayas, per passatge per moviment, i *Viaggio in Italia*, de Roberto Rossellini, per mirades i pel treball de panoràmiques.

Per muntar a l'habitació de la Noa, la mirada cap el seu diari l'havíem planejat com una panoràmica, però com que ja prevèiem que seria massa lenta, vam decidir fer un pla-contraplà, que és el que hem muntat.

També havíem planejat fer un tràveling circular a la terrassa quan la Noa està llegint el seu diari, però ens va quedar massa mogut i el vam substituir per un pla estàtic.

A l'hora de muntar vam prendre diverses decisions, com situar el pla del túnel al final del film i no amb els trajectes, i treure el pla zenital que quedava massa fred.

El muntatge dels plans del Local Social ens va costar molt perquè no sabíem com encarar el reflex Noa-Guillem i el so dins-fora.

Un cop muntat, els plans que ens han agradat més són: la silueta de la Noa obrint la porta del balcó; el canvi de pla que va de dins de la terrassa a fora; el pla del túnel amb la Noa allunyant-se, el transfocament del bar.

Estem satisfets perquè creiem que el curt té unitat en quant als colors predominants (verds, ocres, vermells... colors càlids) i per la unitat que també es fa present pel vent i el sol.

La Noa vesteix colors neutres (gris, negre, texà) i mocador vermell per ressaltar en els canvis d'escala i en els paisatges que travessa. El Guillem l'acompanya amb color groc seguint amb el criteri de color càlid però visible amb la resta de colors del paisatge.

Al llarg de tot el curs hem après moltes coses i el procés ha estat en molts moments emocionant. Sobretot ens ha canviat la mirada vers el cinema, ara som més reflexius i mirem el cinema amb uns altres ulls.

Gràcies a tots!

Distàncies

Escola de Bordils (Bordils)

Ariadna Aguilera, Júlia Aleu, Lemba Anaya, Sam Bagnara, Guillaume Beltran, Emi Alexandra Bisu, Namrud Busquet, Nina Busquet, Fatu Camara, Maria Casilla, Zorana Cikusa, Damià Collgros, Azul Florencia Domínguez, Isaac Galeote, Manel González, Yosra Krini, Marc Lagos, Víctor Lagos, David Martínez, Laura Montañez, Jordina Oliveras, Carla Palau, Olga Perxés, Alba Ramírez, Montserrat Raurich, Iman Saidi, Musa Susoho, Laura Valentina Tarta, Mohamadou Touray.

Amb l'acompanyament de Meritxell Colell, Isaac Cirera, Carme Congost i Dolors Vilanova.

Propera parada

Institut Bellvitge (L'Hospitalet de Llobregat)

Marc Andreu, Pol Arnaiz, Àlex Calero, Àlex Chicano, Luis Cuesta, Gabriel Deffitt, Judith Espot, Laura Guerrero, Camila Medina, Jairo Medina, Alex Nasca, William Prada, Ainhoa Sánchez, Pau Segura.

Amb l'acompanyament de Daniel Lacasa i Dolors Busquets.

Dibuixant il·lusions

Escola Cervantes (Barcelona)

Carlota Berruezo, Alice Blake, Benja Calero, Inés Carballo, Aitor Cherta, Víctor Da Silva, Homero Distéfano, Mateo Eggenhofer, Nabil Fathi, Júlia Franco, Nicolàs Fresneda, Alzina Fresno, Brandson Gallana, Elena García, Tomàs García, Sheris Iqbal, Saana Kandarouch, Lidia Martín, Arnau Pérez-Montes, Chris Rosales, Uma Talluri, Àlex Terán, Anne Sophie Vallvé, Chiara Wüstemann.

Amb l'acompanyament de Meritxell Colell, Montse Jover, Estefania Medialdea i Sergi Nogué.

Camins

Institut Castellet (Sant Vicenç de Castellet)

Melissa Alcaraz, Clàudia Berenguer, Thais Blasco, Aina Bricollé, Tamara Caparrós, Miriam Gaspar, Melania González, Queralt Guillella, Joan Martínez, Lorena Martos, Alba Monereo, Sílvia Moratonas, Esther Moreno, Xavi Navarro, Samuel Nogués, Patricia Pérez, Pau Polo, Marta Ramos, Kevin Sánchez, Marta Solà.

Amb l'acompanyament de Núria Aidelman, Montse Acosta, Lluís Garcia i Sabina Salat.

Al final del dia

Escola Els Xiprers (Barcelona)

Daniel Ciechanower, Mali Claramunt, Marc Coscollola, Lluís Cots, Carla Domènech, Nahui Dominguez, Livia Fernández, Teresita Fernandez, Eulàlia Guntín, Pau Jordana, Vilas Marstrand, Sara Peña, Ana Piña, Ona Ponce,

Mariona Prats, Marçal Rodés, Sid Rowles, Lara Rubin, Carlota Viñas.
Amb l'acompanyament de Raquel Cors, Quirze Espí, Jordi Juan i Sandra Morales.

Via 3

Institut Joan d'Àustria (Barcelona)

Anggie Cedeño, Esfrailen Constanza, Marc Cubías, Domingo Flores, Cristina Fortes, Olaya El Gurtfi, Omar de la Llave, Laia Martín, Ángela Mates, Joan Moliner, Tajinder Singh, Dani Vieira.

Amb l'acompanyament de Pablo García, Enric Bernal, Anna Casals i José Ramón Giraldo.

Sis per sempre

Escola Espronceda (Sabadell)

Sulayman Baldeh, Loli Bermúdez, Sandra Chamon, Marisol Clotet, Ivan de la Hoz, Alba Gil, Mouhsine Hbihem, Thomas Huaman, Ingrid Jiménez, Leila Kallouti, Patricia Mariscal, Sergio Mariscal, Musa Minteh, Yassine Mohajane, Claudia Molina, Melany Morel, Isabel Santiago, Víctor Ignacio Torres, Jiaqi Xu, Caibo Zhu, Jingrong Zhu.

Amb l'acompanyament d'Alex García i Mar Ramírez.

Ciutat estranya

Institut Júlia Minguell (Badalona)

Ellina Alborova, Aline de Carvalho, Rodrigo de Carvalho, Ying Gan, Yu Gan, Ali Haider, Jabran Hassan, Suleman Hassan, Haiyan Huang, Mirbalaj Ihsan, Harsimranjeet Singh, Jiafu Wu, Xiaoyan Wu, Ting Ye, Wei Ye.

Amb l'acompanyament de Raquel Cors i Miguel Ángel Baeta.

Canvis

Escola Rafael Alberti (Badalona)

Luna Almeida, Sumayel Ahmed, Ayoub Ait, Shafaq Batool, Youness Bentaeb, Abdelbadia Bourkhis, Lenin Caicedo, Mireia Chacón, Isabel Cortés, Pamela M. Fleitas, Mohammad Hammad, Stefany Esmeralda Leguía, Mª Teresa Martos, Abigail Nogales, Roman Preet, Jeremy Rodríguez, Shahzaib Safdar, Sofia Solcire Lucía, Manuela del Valle, Damaris Velez.

Amb l'acompanyament de Nely Reguera, Isabel Alonso, Rosa Bailón i Cristina Carreras.

Tornar a començar

Institut Narcís Monturiol (Barcelona)

Carla Andújar, Agna Baró, Júlia Baró, Clàudia Blanco, Ariadna Cáceres, Adrià Castillo, Marc Clemente, Montserrat Codina, Rhaiza Cruz, Patricia De Miguel, Emi Gallotta, Laura Giménez, Clara Gràcia, Daniela López, Marina Marzá, Anna Osset, Belén Pérez, Iris Rodríguez, Ariadna Ruiz, Saray Suero.

Amb l'acompanyament de Pep Garrido, Fanny Figueras i Isabel Ribera.

cinema en curs

és una iniciativa de

en associació amb

Le Cinéma,
cent ans
de jeunese

amb el suport

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

 Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

 Obra Social "la Caixa"

i la col·laboració de

 Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

FilmoTeca
de Catalunya

 UNIVERSITAT
POMPEU FABRA

Informació i contacte

www.cinemaencurs.cat / www.abaoaqu.cat / abaoaqu@abaoaqu.cat / telf. 93 285 31 81